

POSTANOWIENIE

Dnia 5 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Michał Laskowski (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba (sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

Protokolant Katarzyna Wępa

na posiedzeniu w Izbie Karnej

po rozpoznaniu w dniu 5 października 2022r.

sprawy **W. K.**

oskarżonego o czyn z art. 197§1 i 3 pkt 1,2,3 k.k. i in.

z powodu zażalenia wniesionego przez oskarżonego i jego obrońcę

na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 13 września 2022r. w sprawie V KK 199/21

o zastosowaniu tymczasowego aresztowania

p o s t a n o w i ł:

- 1. na podstawie art. 439§1 pkt 2 k.p.k. uchylić zaskarżone postanowienie,**
- 2. na podstawie art. 249§1 k.p.k. i art. 258§2 k.p.k. zastosować wobec W. K., ur. [...] 1968r., s. M. i T. z d. B., środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres 3 miesięcy tj. do dnia 3 stycznia 2023r. godz. 10:00**

UZASADNIENIE

W pierwszej kolejności, choć nie jest to okoliczność podniesiona w żadnym z zażaleń wniesionych w sprawie, dostrzec należy z urzędu, że orzeczenie o zastosowaniu tymczasowego aresztowania dotknięte jest bezwzględną przesłanką

odwoławczą z art. 439§1 pkt 2 k.p.k. Zgodnie bowiem z pkt 1 uchwały składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020r., sygn. akt BSA I-4110-1/20 „*nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439§1 pkt 2 k.p.k. zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego Sądu Najwyższego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3)*”. Taka sytuacja zaistniała w niniejszej sprawie, albowiem skład sędziowski, który wydał zaskarżone orzeczenie, utworzyli sędziowie powołani na urząd sędziego Sądu Najwyższego we wskazanych w cytowanej uchwale warunkach.

Wobec powyższego zaskarżone postanowienie należało uchylić, niezależnie od zasadności argumentacji przedstawionej w zażaleniach.

Wobec zaistniałej sytuacji Sąd Najwyższy stanął przed koniecznością rozważenia potrzeby ponownego zastosowania tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego.

Na obecnym etapie procesu nie ma możliwości odwołania się do bardziej konkretnych motywów rozstrzygnięcia uchylającego zaskarżony wyrok, ponieważ nie zostało ono jeszcze sporządzone. Stwierdzić natomiast wypada, że W. K. stanął pod zarzutem m. in. popełnienia zbrodni z art. 197§4 k.p.k. i został skazany przez Sąd I instancji na surową karę przekraczającą 3 lata pozbawienia wolności – karę łączną 15 lat pozbawienia wolności. Sam fakt uchylenia zaskarżonego wyroku do postępowania odwoławczego, nie zaś pierwszoinstancyjnego, świadczy o dostatecznym w rozumieniu art. 249§1 k.p.k. prawdopodobieństwie popełnienia zarzuconych czynów. Wskazują na to również dowody omówione w uzasadnieniu Sądu Okręgowego. Zestawiając powyższe z faktem nieprawomocnego skazania oskarżonego na surową karę za popełnienie zbrodni, dostrzec należy realizację przesłanki do zastosowania tymczasowego aresztowania z art. 258§2 k.p.k. Zastosowanie tego najsurowszego środka zapobiegawczego podyktowane jest też koniecznością stworzenia warunków dla sprawnego przeprowadzenia ponawianego postępowania odwoławczego.

Kierując się przedstawionymi względami Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

[as]